

Na zijn afstuderen - april 1946 - is hij nog jarenlang als wetenschappelijk medewerker verscheidene rangen doorlopend, aan de Rijksuniversiteit te Utrecht verbonden geweest. Aanvankelijk fulltime, later in deeltijd, hoofdzakelijk voor het klinisch onderwijs in de conserverende tandheelkunde, waarvoor hij de studenten wist te enthousiasmeren. Was zijn leermeester Joop van Amerongen nog iemand die de oorspronkelijke glazuurmessen modificeerde, Leo van Schijndel huldigde heel karakteristiek het standpunt: "Ik ben er niet voor het instrument, het instrument is er voor mij."

Daarnaast trok hem de uitoefening van het vrije beroep, de vrijwillig gekozen zorg voor patiënten. Die hulp heeft hij nog jaren na zijn afscheid van de universiteit met veel voldoening en tot dankbaarheid van velen in zijn praktijk aan de Stadhouderslaan in Utrecht verleend. In zijn behandelkamer wist hij bij uitstek zijn vaardigheid in de tandheelkunst vorm te geven.

Het was die bekwaamheid die hem ook aantrok in het Tijdschrift voor Tandheelkunde: de overdracht van kennis op de lezers. Met een bescheiden begin als producent van referaten uit buitenlandse periodieken, geworden tot degene die de aanzet heeft gegeven tot de rubriek Excerpta odontologica. Het is deze rubriek waarmee het Tijdschrift nog steeds een waardevolle bijdrage levert aan de nascholing van de lezers. Via zijn bijdragen aan deze rubriek maakte Van Schijndel zijn entree in de Redactie, waarbinnen zijn aandeel in de werkzaamheden aanvankelijk nog bescheiden was. Maar al gauw wist hij zijn draai binnen dit gezelschap te vinden.

Tijdens de ziekte van prof.dr. J.B. Visser heeft hij geruime tijd diens taak als hoofdredacteur waargenomen. En zo lag het voor de hand dat Van Schijndel na Vissers wens met ingang van zijn emeritaat ook het hoofdredacteurschap neer te leggen, zijn opvolger zou worden. Van 1975 tot en met 1985 heeft hij als zodanig gefunctioneerd.

Zijn kennis opgedaan uit de literatuur en daarnaast zijn praktijkervaring, brachten hem al spoedig tot het inzicht dat binnen de conserverende tandheelkunde in het bijzonder de parodontale weefsels niet de aandacht en zorg kregen die ze verdienden. Zo kwam het dat hij zich voor de parodontologie, in het begin binnen de kring van de Nederlandse Arpa (voortgekomen uit de Arpa - Arbeitsgemeinschaft für Parodontose - Internationale) en aansluitend als lid van de Nederlandse Vereniging voor Parodontologie (NVvP), zó verdienstelijk heeft gemaakt dat hij in 1973 tot erelid werd benoemd. Ook werd hem op 11 mei 1993 het erelidmaatschap van het Algemeen Bestuur van de Stichting Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde aangeboden. Een periode van veertig jaar is hij betrokken geweest bij het Tijdschrift. Een lange reeks van jaren waarin velen zijn kritische, maar altijd weldoordachte reacties op andere meningen hebben leren kennen en zijn immer sportieve houding in de omgang met anderen leren waarderen.

Collega Leo van Schijndel is er, in een werkzaam leven, in geslaagd om van zijn beroep zijn roeping te maken. Maar over wat hem in zijn bewogen momenten - zeker in de laatste jaren van zijn leven - bezighield, was hij, zelfs tegenover bevriende beroepsgenoten, veelal zwijgzaam. Nu heeft hij ook in stilte afscheid van ons genomen.

